

Ärja põlvelaste riid.

Üks en nemuistene jut.

Juhus ükskord üks mees suurest metsast läbi minnes veike lagedikule, kus kolm ärijapõlvelast ise keelis kurjast riidlesid. Nendad wopsiivid piisustest läte ja jalgadega vöödru, kiekuviivid korupidi tutiisi, ehit wötsid hammastega üksteisest kinni, nii kui wahest meie mehed Viidulori laadalt feed minnes. Weikslaste tuli tegi esitlastt waataja mehele nalja, aga viimaks läks lugu koledaks; mees mõtles: hullud pääd teewad üksteisele otsa, kui ma neile appi ei lähää. Tema astus ligemasse, hüüdes, pidage natuse kinni ja seletage mulle, mis tüklist tuli teil töusnud? „Wäga hää, väga hää, Kalevi poeg! et legemata juhtumine sinu sammud seic juhatas“, — kisendasid ärja, põlvelased kolmekeste ühest suust. „Sina vööd meile lohtumöösisjaks asuda, tulile otsa teha ja meid lepitada.“ Mees vastas: Enne kui minust õiguse mõistjad saab, peate riu alustust mulle põhjani üles, rääkima. Waata hullapäid! Ma arvasin oma sususte keskis üksi mäsfamist töuema, nüüd nään, et

põlvelõrgusel meestel süda ka suurem kui leba. — Ärijapõlvelased halasivad kolmekeste läbi ja riistati lugu seletama, üks kisendas hullemast kui teine, mis kui kasside pulmalaul mehe körwa kostis. Loho, nurjatumad! hüüdis mees. Kui teie inimese wiisil üksikust ei oska rääkida, siis ei kuule ma sõna, ehit olleks mul neli körwa sahe asemel. Senni kui üks räägib, pidagi teised läks lõuad kinni ehitma wautan, jalakanda suu peale. Mehe ähwatradamisest mõistsid weikslased, sün ei ole pikemat nalja; suud sulgusid kõdigel luku. Kesk teist wanem on, ütles mees: selle õigus esitels kõneleda. „Hää ful, fulamees Kalevi poeg, kostis üks ärijapõlvelane — ma tahab sulle riisundi välja seletada. Meie oleme kolmekeste wennad; eile panime wana isa mulda, täna tulime folo, tema järeljäänud wara isekeskkis jagamia, sest tuli tülitsemine. Mees naeris: just kui inimesed! ahnust iga skohas leida. Seletage ehit näidake mulle isa warandust, mis teile tuli teinud?“

„Warandus seisab sinno silma ees,“ ütles ärja, põlvelane.

Kus? küsits mees, silmi laiemalle kiskudes. Mina ei näe sün midagi wara.

„Tule ligemasse,“ ütles ärja, põlvelaste wanem wend, vööd sedamaid ühe wana kaap kubara, paari lagund pärnafoorest tehtud wiisust ja ühe wembla murult ülesse. Neid kolme mehele näidates hüüdis ta: „Siin on meie wara!“